

Здравейте,
пишат ви „светлинките”,
ние не сме училищен клас,
но ви молим, да ни одобрите,
посланието наше е за вас.

Ето например нашата Мая,
започва своя поздрав в рима,
а в ритъмът ѝ строен знаем,
любов към Черно море има.

Морето

Морето, морето, морето...
то е нещото което,
най-силно обичам.
Всяко лято тичам,
по жълтия пясък,
и птичия крясък
на чайките слушам.
Ах, ще се сгуша,
в морска вълна,
ще остана на плажа,
на зимата ще покажа,
че нямам страх в сърцето.
Обичам, безкрайно морето!

**И Сюзън много обича морето,
ще ви докажем, ето, ето!
Стиховете ѝ на музика приличат,
и в тайни морски с нас надничат.**

Морето

*Ето го морето – цяло синева,
колко много блясък, колко красота.
Слънцето подало огнена глава,
а момче на плажа, свирка си с уста.*

*Чайките немирни, небосвода бял,
хоризонта, който днес е тъй далече*

*сякаш на морето, длани е опрял
и си тръгва чак щом стане вечер.*

Мое море

*Мило мое, синьо море,
имаши очи на малко момче,
мило мое, златно лято,
ти на радости богато.*

*Мило мое, чисто море,
имаши сърце на смело дете,
а вълните ти свободни,
за игри и смях напомнят.*

*Мило мое, бурно море,
зимен студ не може да спре,
моя порив да се върна,
със вълни да ме прегърнеш.*

Морските обитатели,
са наши верни приятели.
На тях сме посветили рими,
но и проза също има.

Разказ на Мая и Михаела,
за ракът който много смел е.

Ракът смелчак

Имало някога един рак. Той живеел в селището Ракинтош, което се намирало под камъните, близо до плажа. Най-известният ресторант в това селище се казвал “Ню рак”, а там нашият рак мечтаел да се ожени. Той бил влюбен в една жаба. Жабата умирала за него. Те не можели да се оженият, защото били от различен вид. Ракът не можел да се примири с това. Той помолил водната костенурка, която разрешавала или забранявала браковете, да го подложи на изпитание.

- Ще отидеш на острова, който се намира на 100 см. от тук и ще ми донесеш вълшебният дар, който се крие там. Ако го направиш, ще ти разреша да се ожениш за жабата. – казала костенурката.

- Лесна работа – съгласил се ракът.

Той тръгнал, изминал 3,5см., но се усетил, че върви назад и се оправил. Върнал се и малко по малко изминал пътя до острова. Вълшебният дар се оказал лампа, която приличала на кутия за подарък. Лампата обаче не можела да свети. Изобщо целият остров не бил наред. Вместо дървета по него растяли вилици и лъжици. В небето над тях летели червени риби. Ракът се криел зад един храст, който си бил съвсем обикновен, но забелязал зелено същество, което си сменяло формата. Съществото се оказало злодей. То видяло рака

и го нападнало. Той се бил юнашки, използвал щипките си да приклеци съществото в един от видовете му и го победил.

- Браво на теб! – поздравило го тихо гласче.

- Кой си ти? – извикал ракът. В същият момент, пред него се появило още по-странно създание. То имало три глави. Едната на кокошка, втората на куче, а третата на котка. Последните две, непрекъснато се карали. Тялото му било покрито с люспи. Краката му били кокоши, а опашката на водно конче. Най-чудното било, че имало криле на пеперуда, а те го държали във въздуха, въпреки тежестта му.

- Ако сложиш лампата под водата, тя ще свети – казало съществото.

- Това била тайната! – зарадвал се ракът. В този момент връхлетяла страшна буря.

Огромни вълни се засилили към острова, но съществото грабнало рака и го скрило под един голям камък.

- Помагам ти, защото ме спаси от оня звяр и защото си смел и се бориш за това, което искаш – казало то. Ракът благодарил и като минала бурята се хвърлил във водата за да преплува по-бързо разстоянието. Над него прилетели чайки и му се присмели.

- Хаха, този се жертва, заради онази грозна жаба.

Ракът се прибрал, подарил лампата на костенурката и вдигнал голяма сватба в “Ню рак”. Той и жабата, заживели щастливо, въпреки подигравките на роднините си. Родили им се чудни деца. Те имали жабешки лица и били чудесни певци и певици. Телата им били рачешки, имали щипки по краката, а момчетата били смели войни.

- Така се получава в живота – казала веднъж костенурката. – Като рискуваш, може да ти се случи нещо удивително.

Сега ще ви представим Кико,
той е на девет, но откликва,
на всякакви предизвикателства,
обича морските приятелства.
Героят му е също рак,
той също е голям смелчак.

Смело раче

*Познавам едно смело раче,
то е мъничко моряче,
плува в Черното море,
с кораб от едно перце.*

*Чайката му го е дала,
чайката – красива бяла,
тя приятелка добра
е на морската вълна.*

*Мило раче, осмокраче,
ще ме вземеш ли със теб?*

*Малко тежък съм обаче,
смел съм също като теб.*

*Мария пише от години,
за планини, морета сини,
обича нашата природа,
обича също и народа.
Горидее се със всичко наше,
понякога забърква каши,
защото иска да ни каже,
че време е да се откажем,
от пагубното отношение,
към хубавата ни планета.
Вместо страх и отчуждение,
да сеем повече дървета.
Ето разказът на Мими,
в него много смисъл има!*

Глоба за замърсителите

*- Ла-ла-ла-ла-лаааа... – сирената спря задъхано. – Извинете, госпожо.
- Днес си много разсеяна, Рива.
- Вие ми се свят – тя се понаместа на камъка и обърна лице към слънцето. –
Репетициите ме изтощават. Вече не се чувствам добре в залива... не заради пеенето, о,
простете, знам, че сте най-добрата учителка сред сирените. Мама настояваше...
- Стига, Рива! Това са оправдания – прекъсна я белокосата сирена. Лицето ѝ се беше
издължило от строгост. – Млада си. Концентрирай се в това, което правиш.
- Днес подминах стадо риби – каза Рива и се замисли. – Движеха се... не бяха толкова
енергични. И цветовете им... те сякаш бяха избледнели.
- Рива! – отсече възрастната сирена. – Няма да слушам това. Утре ще дойда по същото
време и се надявам да оставиш фантазията си у дома. Носи само пълното си внимание и
желанието **да пееш**.
Тя почти изпя последното.
- Довиждане – отрони Рива. Погледът ѝ се затича по крайбрежните камъни. Сред тях
шаренееха странни предмети. Червени, бели, кафяви... Рива ги беше виждала и в морето,
докато плува. Парченца от света на хората, захвърлени от небрежност, забравени или
просто непотребни.
- Нямахте ги, когато бях малка. Нямахте ги до скоро... когато хората построиха
къмпинга.
Рива скочи във водата.
- Да, това е! Нещото, което баба нарича боклуци. „Първо ще направят морето
безцветно, ще дишаме по-трудно под вода, отколкото навън. После ще изчезнем толкова
бързо, че хората няма да узнаят, че ни е имало.”
Рива се гмурна на плиткото и извади нещо жълто и кръгло. Приличаше на чиния, но не
беше от камък.*

- Ах – тя усети вонята му, като тежък шамар. Изпусна находката си. – Морето е в опасност! Трябва да намеря баба.

- Бабо. Бааабооо! Излез, трябва да ти кажа нещо – викаше Рива. – Бабооо...

- Какво има, мила? – старата сирена изплува изпод кораловия риф, в който живееше. – Не си ли на уроци днес? Толкова е рано.

- Имах часове по пеене – Рива сведе глава и остави косата си да се носи по течението на водата. – Видях много боклуци в залива, бабо. Странни неща, шарени, смачкани... има ги по брега и във водата.

- Но скъпа, сигурна ли си? – възкликна старата сирена. – В тази част на морето водата е чиста.

- Видях ги – настоя Рива. – Държах един от тях в ръката си. И днес... не само днес, откакто къмпингът е тук... не виждаш ли, бабо? Не усещаш ли? Всичко става, както си ми разказвала. Рибите губят цветовете си, водата е мътна, а аз... концентрирам се трудно, дишам трудно под вода...

- Това не е някой номер, нали, Рива? – баба ѝ праметна дългата си коса през рамо, приглади я и я събра в кок. – Ти обичаш да излизаш на брега.

- Не, бабо! Можеш да провериш.

- Добре – старата сирена се замисли. – Беда ни е сполетяла, щом казваш истината. Има само едно решение – заливът трябва да се почисти.

- Но как...

- Не можем да го направим сами – пресече я баба ѝ.

- Ще събера всички сирени. Моите приятелки...

- Не можем да го направим без човек!

- Човек?! – извика Рива. – Но човек... хората не бива да ни виждат. Толкова често ми го напомняш.

- И не е необходимо.

- Владооо... Кво става, да не си спял?

Топката тупна зад него, но той не реагира. Беше се загледал в морето.

- Владо, играеш ли? – извика Краси.

- Чакай малко. Чувам нещо – промърмори той. Момчетата се изсмяха зад гърба му, но го оставиха.

„Слънце и море.

Земя и небе.

Където се спре,

където се спре,

мисълта ни волна

нека да помогне...”

- Какво? – Владо се огледа трескаво. Морето сякаш го мамеше към себе си. Шумът на вълните галеше слуха му. Някаква сила го изпълваше, карайки го да се чувства по-лек.

- Цоп – топката тупна близо до вадата. Момчето се стресна. Беше ударила някаква кутия от сладолед.

- Подай!

- Владо, подай! – викаха приятелите му, които бяха продължили с плажния волейбол.

- Юуу! – той изтича за топката, но се спря. - Цялата се е омазала.

Повдигна я с два пръста.

- Гадост!

- Избърши я в пясъка – предложи Краси.

Владо избърса топката с усещането, че мислите му отново се втурват към вълните. Този път обаче красотата на залива не докосна сърцето му. Каква красота? Когато беше малък, идваше тук с баща си да събират рапани или да ловят раци.

- Само боклуци – каза си. Заливът беше превърнат в сметище.

„Проектът!“ – Владо се удари по челото и извика:

- Момчета, нали имахме проект по „Свят и личност“?

- Ооо, това ли?

- Чак за края на срока е.

- Имате ли идея? – извика Владо. – Аз знам какво да направим. Ще стане бързо. Ще се отървем от дългото писане... Трябват ни само чували шиш... фотоапарат.

- Да не си откачил? – Краси завъртя топката в ръцете си.

- Ще почистим залива – обяви Владо. – Ние тримата. Ще снимаме „преди“, „сега“ и ще подредим снимките в папки. По-добре е от ровене в интернет.

- Супер! – запали се Борко. – Поне ще сме навън.

- Всичкият този боклук?! – изхленчи Краси. – А след два дни пак ще е същото. Напразен труд.

Владо се замисли за момент, после се усмихна хитро.

- Имам идея и за това. Какво ще кажете за утре в единайсет?

- Ок.

- Ще се домъкна, к'во пък – съгласи се и Краси.

На другия ден трите момчета излязоха на плажа облечени в старите си дрехи.

- Не вярвах, че ще бъда чистач някога – мърмореше Краси, но когато Владо му бутна един найлонов чувал в ръцете, той се запали от идеята да го напълни пръв. Чистиха залива повече от два часа. По някое време престанаха да броят чувалите, които двата контейнера на крайпътния магазин вече едва побираха.

- Ужасно ще се ядосам, ако утре видя кофички и бутилки тук – изръмжа Краси, когато най-сетне седнаха на пясъка за почивка.

- Чакай малко! – Влади стана отново, изтича до скалата и вдигна високо бяла табела с червен надпис. – Снимай и това, Борко! – извика той.

- Еха!

- Хвърлянето на боклуци забранено! Глоба – 1000 лв. – издекламира Краси. – Ау, браво! Как го издейства?

- С фолио и малко плексиглас – усмихна се Владо. – Ще я поставим добре, ако я махнат, ще сложим нова.

- Ноо...

- Никой не знае кой е написал табелата, нали? – Владо се разсмя на слисаните им погледи.

Рива съзерцаваше играта на момчетата, скрита зад скалата. Имаше начин да остане невидима за човешки очи, но магията на бабиното ѝ заклинание все още не беше напуснала Владо.

„Ще бъде добре, ако ме види, само веднъж“ – помисли си тя. Всъщност ѝ се искаше да надзърне в сините му очи, да му благодари, преди да си тръгнат.

Момчетата ритаха топката, удряха я с ръце и се смееха. Владо се обръщаше назад, натам, откъдето тя надничаше, и все по-често спираше погледа си на скалата.

Дали пък...?

Това сме ние, „светлинките“ -
тъй обикнавоно ни наричат,

*а лесно ще ни различите,
тук всички книгите обичат.*

*Романи пишем колективно –
героят си сам води всеки,
и всеки своя муза има,
така е много, много лесно.*

*Написахме това представяне,
отново заедно защото,
така поне се забавляваме,
и опознаваме живота,*

*в истински добра компания.
За нас морето е прекрасно.
Не, то за нас е просто мания,
едно безкрайно, водно царство.*

*И всяко лято, всички ние,
при него пак ще се завръщаме,
може би там ще ви открием,
но днес задружно ви прегращаме.*

*И поздрав с радост и надежда,
изпращаме от долината,
на рози, дъхави копнежи,
деца сме ний на светлината.*

*Завършваме отново с рима –
стихотворение от Мими!*

МОЕТО СИНЬО ЛЯТО

Моето синьо лято,
отмина вече.
Изплъзна се.
Раздели се на бързеи и неусетно изтече.
Своят живот до край изживяло,
започнал като детство безгрижно,
пълно със смях и в море-огледало,

отразено.
Мигове вечни,
запълнени с морски вълни,
и лунни пътеки,
белеещи пясъчни равнини.

Моето синьо лято,
незабелязано потопа се под морската шир,
погълнато от яростно ято
на бесни вълни.
И небето тъжи, без покой и без мир,
Сипе капки по белия плаж,
прави го черен,
страда,
но няма кураж
сълзите да спре.
Иска лято и есен да събере,
да ги направи приятели.
Срещата на сезоните,
блян за пияни мечтатели,
не се състоя –
вятъра ги изгони.

Моето синьо лято
отиде си.
Мъртво е, но като феникс,
от огън ще се роди,
виждам го.
Пак ще играе със мене,
в морето ще къпе коси,
с водорасли ще се облича,
и ще ме помни
дори,
ще знае, че го обичам.

Автори:
Мария Белчева – 16 год., Сюзън Гератлиева – 13 год.,
Мая Стойчева – 11 год., Михаела Белчева – 11 год.,
Анна Белчева – 14 год., Кирил Димов – 9 год.,
Николай Бошнаков – 13 год. Мария Попова – 12 год.
Йоана Ганчева – 12 год. Даниела Атанасова – 16 год.
Ангела Попова – 16 год.
Фентъзи клуб „Светлини сред сенките“
ОДК „Св. Иван Рилски“ гр. Казанлък
Тел: 0897782473
divna3@abv.bg